

UKRAINIAN LABOR NEWS
 Published semi-weekly by
 The Ukrainian Labor News Ass'n
 203 Fritchard & McGrew St.,
 Winnipeg, Man.,
 Subscription \$4.00 a year.
 Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 виходить два рази на тиждень: в
 середу і суботу. Видає Видавничі
 Станції "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ
 ВІСТІ".
 ПЕРЕДПЛАТА \$4.00 НА РІК.
 Редакція за оголошення не відповідальна.
 Рубрикатор не звертає ся.
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 203 Fritchard & McGrew St.,
 Winnipeg, Man.

БОЧКА ДЕГТЮ І ЛОЖКА ФАЛШИВОГО МЕДУ.

(З приводу "другого листа"
 Левинського.)

Для кожного робітника, котрий розуміє клясове положення в сучасній капіталістичній суспільстві, явній ієн, що національна боротьба і національній гніт являють ся наслідками капіталізму (капіталістичного способу виробництва). І з цього можна зробити лише одне логічне висновок, що разом із зникненням капіталістичного суспільства зникне й національна боротьба і національній гніт. Се закінчення стало для свідомих робітників цілого світа прінципальним в вирішувани національного питання. З особливою ясністю і настійливостю приходить до пізнєрувати і розривати сеї прелетарський прінцип широким працюючим масам в Україні, де в області стала робітничий клас. В Україні, як в Україні, де контрреволюційні буржуазні елементи старають ся вирвати власть з рук робітників і бідних селян, старають ся знизити власть робітників і бідних селян: радянську власть. Свідомі робітники всіх націй, заселюючих Україну, стурбовані до закріплення радянської власти, котра нищить капіталістичну систему. Нищить систему, котра робить неминучою національну боротьбу і національній гніт. Буржуазні, контрреволюційні елементи старають ся знизити і штучно застроють національну боротьбу. Вони сіють національну ненависть длитого, щоб ослабити солідарність між робітниками ріжних народностей. Сіють ненависть длитого, щоб розбити солідарність, на котрій тільки може держати ся та закріплити ся радянська власть.

IV. Всеукраїнський З'їзд Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів, на котрій з'їхались делегати, вибрані прелетарами і бідними селянами України, уважав, очевидно, своїм обовязком завітати працюючим масам України слідує:

"IV. Всеукраїнський З'їзд Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів, як раз урочисто дякуючи перед усім світом понову рівноправність всіх народів і держав і відслідки виникає право нації на самозначення, уважав своїм обовязком бороти ся за закріплення радянської власти, котра тільки одна може зі значенням класів і з визволенням робітників від гніту помещиків і капіталістів, забезпечити їм свободу і незалежність".

Кожному з нас, розуміють ся, вповні зрозуміло, що "закріплення радянської власти" може бути докване тільки солідарними зусиллями всіх прелетарів і бідних селян України, без ріжних їх народностей. І если се владіє закінчене вірне (а се без сумніву так), то сі солідарний сид прелетарів і бідних селян України, без ріжних їх народностей, являють ся виразителюми прогресу всіх народностей заселюючих Україну. Сі-ж прелетарські і піпрелетарські маси освободжують се тільки себе від капіталістичної експлуатації, але також заставляють експлуатакторські, паразитні, непродукційні елементи стати продуктивними і корисними членами суспільства. Сим самим прелетарські і піпрелетарські маси України являють ся виразителюми і носителями прогресу, соціалістичної свободи

РОЗКОЛ НЕЗАЛЕЖНИКІВ В НІМЕЧИНІ.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістей").

Хто є Незалежники?

Незалежні Соціалістична Партія Німеччини (U. S. D.) від 1916 року зробила дуже значну еволюцію ксисичного улюбленого "всім опортуністам" (угодовцям) центра до того становища, яке займають комуністи по цілому світі і до прінципів, які проголосив III Інтернаціонал.

Коли розпочалась світова війна, то всі німецькі об'їєднані голосували за кредитями. Виходили вони тут головним робом з того погляду, що се буде війна західної демократії з царською Росією, яка вєсь час була загрозою для сеї демократії. Та вже через кілька місяців після проголошення війни частина соціал-демократів побачила, що ся війна не могла мати нічого спільного з прелетарськими інтересами і по котрій-би стороні не була перемога, — се не принесе ніякої полєкші працюючим масам. Першим пролом в Німеччині, що голоува проті кредитів був Карл Лібкнехт. За се його було віддано спершу в салдати, а потім, коли він не вгамувався і там та все вів свою пропаганду, його арештували, судили і кинули в тюрму, де він сидів аж до вибуху революції в листопаді 1918 року.

Згодом повстала ціла парламентарна група, яка заняла вороже до воєнних кредитів становище. Вона назвала себе Незалежними Соціал-Демократами і мала в парламенті близько 42 прихильників. Звідти постане партія, серед котрої є такі відомі імена, як Кавтський, Гаазе, Ледебуер, Гільфердинг, Кріспієн, Даймінг, Штокер, Айхгорн і інші.

Підчас переворотів і заворушень Незалежники все хитались між лівими і правими, між спартаківцями (комуністами) і соціалістами більшої шайдеманівцями. І в той час, коли одні брали участь в повстаннях (Ледебуер, Айхгорн), інші крутились з соціалістами більшою.

Тим часом ряди партії наповнялись до неї прилучились шораз більше людей і шораз більше від її становища залежала революція в Німеччині. В 1920 році вона мала близько 750.000 членів і 45 дзевіцій. Але в її середні дозрівав процес розколу на лівих і правих.

Лівіці і Правіці.

Се третє внутрі партії дійшло до своїх границь підчас капітського повстання, коли одні з Незалежників схилились до розвитку контрреволюції в соціально прелетарську революцію, а другі намагались прийти до згоди з Лєгієм і професійними спілками, — до сеї згоди, яка закінчилась нічим.

На лисцьому конгресі Н. С. П. ухвалено таку програму, яка по сути нічим не ріжнєлась від комуністичної і об'їєднаним виходом для партії після сего лишалось злучити ся з спартаківцями. Але се якраз не сталося. В ухвалєх конгресу була точка, що Незалежна Соціалістична Партія має звернутись до всіх інших соціалістичних партій, які виступили з II Інтернаціоналу, щоб уговорити про організацію нового Інтернаціоналу спільно з Московським.

З сею цілю вони вступили в переговори з французькою Соціалістичною Партією, яка на Штрабсурському конгресі пішла слідами Незалежників і собі вступила з II Інтернаціоналу, а офіційно поїхали до швейцарської Соціалістичної Партії і почали переговорювати з англійською Незалежною Робітничою Партією.

"Всіх тих переговорів виявилось, що всі ті партії сидять між двома кріслами, між II і III Інтернаціоналом і в кожній з них є комуністичні лівіци, яка хоче прилучитись до комуністів і правих, яка хоче заснувати новий Інтернаціонал.

Зі всіх тих переговорів нічого не лишалось, як податись до Москви, де під той час зібрав ся Другий Конгрес III Інтернаціоналу. Туди явились і Кашен з Форсаром від французької Соціалістичної Партії, які повернули назад прихильниками Комуністичного Інтернаціоналу.

Від Незалежників приїхало до Москви двоє прихильників і двоє противників: до перших належав Даймінг і Штокер, до послїдних Дітман і Кріспієн.

Конгрес в Гале, скликаний на 15. жовтня 1920 року мав розв'язати питанє: чи бути Незалежникам в III Інтернаціоналі, чи і на дальше блукати між небом і землею.

Конгрес Н. С. П. в Гале.

Дні 15. жовтня с. р. відбув ся сей конгрес, де було остаточно вирішено питанє, кудю йти і кому товаришувати. Можна без великих перебільшень сказати, що очі цілої Європи звернулись до сего промислового міста в Німеччині. Пріобієнню було, що на конгрес прибудуть Зіновєв і Мартов, — тобто одні від комуністів, а другий від меншєвисків (так званих інтернаціоналістів).

Дійсність не обдурила. На конгрес приїхали обидва, — Зіновєв і Мартов і обидва, як гості брали участь в дискусії.

Право-серєвіська газета віділову і лайливо закидає першому, що він по диктаторськи і негостинно говорив аж чотири години і надуживав свого права, — "адютант Леніна", додає вона роздратовано. Та німецькі робітники були іншої думки і Зіновєв, хоч і "адютант Леніна", мав піддержку більшої слухачів.

Мартов, розуміють ся, не прогавив моменту і рознівав се, мов солевкою в гаю, про демократію і "класичній поняття" клясової боротьби. Праві с-р., котрі згуртовані в Празі, так уподобали його промову, що умістили її в себе стенографічно. "Свій свого бачить з далека".

На конгрес приїхали не тільки з Росії, але завитав надійти пан-товариш Лонге, який недавно подорожував по Англії, де читав лекції на тему, чому треба домогаться такого Інтернаціоналу, де соціалісти і страколомии сидітимуть за одним столом, щоб там були разом і Ленін і Вандєрвельде.

Зіновєв боронив диктатуру прелетаріату, визнавав її значенє для прелетарських мас, змалював окремі моменти соціалістичної революції в Росії і закликав німецький прелетаріат стати під один червоний прапор III Інтернаціоналу.

В таким самим дусі говорили і німецькі ліві Незалежники — Штаткер, Даймінг і Гаєвер.

Кожний бачить своє.

Проти виступили Дітман і Кріспієн. Про першого було вже чути попереді. Повернувшись з Росії він тільки сказав Незалежникам, завзято виступив проти усього, що виробив III Інтернаціонал для кождої партії, котра хоче до него прилучитись.

Правду кажучи, вся боротьба розвинулась якраз околом цих устєвів, а особливо коло того топки, котра говорить про виключенє з партії опортуністів.

Комуністи домогались ся оціщення Інтернаціоналу від власної та і міжнародної спроби до боротьби. З'їзд пріймає усьвія вступу війну.

Дальше Левинський говорить про Бухаріна:

"Він (Бухарін) стоїть на становищі, що народність представляють прелетарські і піпрелетарські маси кождого народу і що вони (прелетарські і піпрелетарські маси, — зм. скл.) мають тільки право на самозначення".

А дальше:

"Се теорія, прикладена до України, відіє її в цілости в руки російського прелетаріату, який тут у місті і на селі становить поєрх 10 проц. населення. Практично реалізована скодити ся вона з теорією Пятакова. Так воно і досі було. "Святою волею" для Москви була не воля "працюючих класів" на Україні, в їх цілости, а воля комуністичної партії (більшєвисків) України, як областної організації російської комуністичної партії".

Тут треба запитати "національного еконора":

Чи представляє К. П. (б.) У. прелетарські і піпрелетарські маси України "в їх цілости", чи К. П. (б.) У. представляє собою тільки "російський прелетаріат, який тут в місті і на селі становить поєрх 10% населення"? Если К. П. (б.) У. представляє тільки російський прелетаріат (який тут в місті і на селі становить поєрх 10% населення), а не представляє собою прелетарські і піпрелетарські маси "в їх цілости", то чому-ж він, Левинський, уважав IV. Всеукраїнський З'їзд Рад (де члени К. П. (б.) У. були в ведучій більшості) "висшюю законодавщою інституцією українського народу"?

Еще дальше Левинський говорит:

"Бухарін є одним із тих, що стоїть на становищі єдиної, незлічимої, соціальної Росії".

І щоб доказати, що воно так, Левинський наводить на доказ слова самого Бухаріна:

"Значить, коли "вони (народники, котрі живуть в Росії) не хотять вольти в склад нашій (російській) — в Л.) соціальної республіки, то вони можуть віділовити ся".

Чи се не єдинодїєство? Sure, Mike! Якийчистіше.

До цілої своєї бочки дегтю Левинський додає ложку фальшивого меду.

Друге діло було би, коли б К. П. (б.) України складала ся "майже виключно" з "чїстїно-українських" Українців типу "національного еконора" Левинського; тоді ніхто не сумнівав би ся в тім, що на Україні є українська народність.

Але біда з "національним економом" в тім, що у него коротка пам'ять. Всего лише пару тижнів тому назад, в баршурі, котру він написав "Тільки для переконаних і дисциплинованих комуністів" (і тому вона сейчас появиля ся на сторінках петлорівського "Народного Слова"), він, Левинський, писав про IV. Всеукраїнський Радянський З'їзд, що бідав ся в другій половині с. р. в Харкові, як про "найвисшю законодавчу інституцію українського народу". Аде-ж на IV. Всеукраїнському З'їзді Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів іє 811 делегатів, післаних туди прелетарськими і піпрелетарськими масами України, крім незначного числа членів інших партій і безпартійних, всі решта делегати були членами Комуністичної Партії (більшєвисків) України. І про се Левинський добре знав.

Заходить тепер питанє: Если завдяки сему, що "ся партія (К. П. (б.) У.) складаєт ся майже з Росії і зрусифікованих Українців, то, значить, на Україні є тільки російська народність", — то який робом члени той-ж с-р, який партії (К. П. (б.) У.), які становили величезну більшість IV. Всеукраїнського З'їзду Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів, яким робом вони являлись членами "найвисшю законодавчої інституції українського народу"? В котрім із цих двох случаїв Левинський недодумав? В першій случаю, чи в другій?

Хто є Незалежники?

Незалежні Соціалістична Партія Німеччини (U. S. D.) від 1916 року зробила дуже значну еволюцію ксисичного улюбленого "всім опортуністам" (угодовцям) центра до того становища, яке займають комуністи по цілому світі і до прінципів, які проголосив III Інтернаціонал.

Коли розпочалась світова війна, то всі німецькі об'їєднані голосували за кредитями. Виходили вони тут головним робом з того погляду, що се буде війна західної демократії з царською Росією, яка вєсь час була загрозою для сеї демократії. Та вже через кілька місяців після проголошення війни частина соціал-демократів побачила, що ся війна не могла мати нічого спільного з прелетарськими інтересами і по котрій-би стороні не була перемога, — се не принесе ніякої полєкші працюючим масам. Першим пролом в Німеччині, що голоува проті кредитів був Карл Лібкнехт. За се його було віддано спершу в салдати, а потім, коли він не вгамувався і там та все вів свою пропаганду, його арештували, судили і кинули в тюрму, де він сидів аж до вибуху революції в листопаді 1918 року.

Згодом повстала ціла парламентарна група, яка заняла вороже до воєнних кредитів становище. Вона назвала себе Незалежними Соціал-Демократами і мала в парламенті близько 42 прихильників. Звідти постане партія, серед котрої є такі відомі імена, як Кавтський, Гаазе, Ледебуер, Гільфердинг, Кріспієн, Даймінг, Штокер, Айхгорн і інші.

Підчас переворотів і заворушень Незалежники все хитались між лівими і правими, між спартаківцями (комуністами) і соціалістами більшої шайдеманівцями. І в той час, коли одні брали участь в повстаннях (Ледебуер, Айхгорн), інші крутились з соціалістами більшою.

Тим часом ряди партії наповнялись до неї прилучились шораз більше людей і шораз більше від її становища залежала революція в Німеччині. В 1920 році вона мала близько 750.000 членів і 45 дзевіцій. Але в її середні дозрівав процес розколу на лівих і правих.

Лівіці і Правіці.

Се третє внутрі партії дійшло до своїх границь підчас капітського повстання, коли одні з Незалежників схилились до розвитку контрреволюції в соціально прелетарську революцію, а другі намагались прийти до згоди з Лєгієм і професійними спілками, — до сеї згоди, яка закінчилась нічим.

На лисцьому конгресі Н. С. П. ухвалено таку програму, яка по сути нічим не ріжнєлась від комуністичної і об'їєднаним виходом для партії після сего лишалось злучити ся з спартаківцями. Але се якраз не сталося. В ухвалєх конгресу була точка, що Незалежна Соціалістична Партія має звернутись до всіх інших соціалістичних партій, які виступили з II Інтернаціоналу, щоб уговорити про організацію нового Інтернаціоналу спільно з Московським.

З сею цілю вони вступили в переговори з французькою Соціалістичною Партією, яка на Штрабсурському конгресі пішла слідами Незалежників і собі вступила з II Інтернаціоналу, а офіційно поїхали до швейцарської Соціалістичної Партії і почали переговорювати з англійською Незалежною Робітничою Партією.

"Всіх тих переговорів виявилось, що всі ті партії сидять між двома кріслами, між II і III Інтернаціоналом і в кожній з них є комуністичні лівіци, яка хоче прилучитись до комуністів і правих, яка хоче заснувати новий Інтернаціонал.

Зі всіх тих переговорів нічого не лишалось, як податись до Москви, де під той час зібрав ся Другий Конгрес III Інтернаціоналу. Туди явились і Кашен з Форсаром від французької Соціалістичної Партії, які повернули назад прихильниками Комуністичного Інтернаціоналу.

Від Незалежників приїхало до Москви двоє прихильників і двоє противників: до перших належав Даймінг і Штокер, до послїдних Дітман і Кріспієн.

Конгрес в Гале, скликаний на 15. жовтня 1920 року мав розв'язати питанє: чи бути Незалежникам в III Інтернаціоналі, чи і на дальше блукати між небом і землею.

Конгрес Н. С. П. в Гале.

Дні 15. жовтня с. р. відбув ся сей конгрес, де було остаточно вирішено питанє, кудю йти і кому товаришувати. Можна без великих перебільшень сказати, що очі цілої Європи звернулись до сего промислового міста в Німеччині. Пріобієнню було, що на конгрес прибудуть Зіновєв і Мартов, — тобто одні від комуністів, а другий від меншєвисків (так званих інтернаціоналістів).

Дійсність не обдурила. На конгрес приїхали обидва, — Зіновєв і Мартов і обидва, як гості брали участь в дискусії.

Право-серєвіська газета віділову і лайливо закидає першому, що він по диктаторськи і негостинно говорив аж чотири години і надуживав свого права, — "адютант Леніна", додає вона роздратовано. Та німецькі робітники були іншої думки і Зіновєв, хоч і "адютант Леніна", мав піддержку більшої слухачів.

Мартов, розуміють ся, не прогавив моменту і рознівав се, мов солевкою в гаю, про демократію і "класичній поняття" клясової боротьби. Праві с-р., котрі згуртовані в Празі, так уподобали його промову, що умістили її в себе стенографічно. "Свій свого бачить з далека".

На конгрес приїхали не тільки з Росії, але завитав надійти пан-товариш Лонге, який недавно подорожував по Англії, де читав лекції на тему, чому треба домогаться такого Інтернаціоналу, де соціалісти і страколомии сидітимуть за одним столом, щоб там були разом і Ленін і Вандєрвельде.

Зіновєв боронив диктатуру прелетаріату, визнавав її значенє для прелетарських мас, змалював окремі моменти соціалістичної революції в Росії і закликав німецький прелетаріат стати під один червоний прапор III Інтернаціоналу.

В таким самим дусі говорили і німецькі ліві Незалежники — Штаткер, Даймінг і Гаєвер.

Кожний бачить своє.

Проти виступили Дітман і Кріспієн. Про першого було вже чути попереді. Повернувшись з Росії він тільки сказав Незалежникам, завзято виступив проти усього, що виробив III Інтернаціонал для кождої партії, котра хоче до него прилучитись.

Правду кажучи, вся боротьба розвинулась якраз околом цих устєвів, а особливо коло того топки, котра говорить про виключенє з партії опортуністів.

Комуністи домогались ся оціщення Інтернаціоналу від власної та і міжнародної спроби до боротьби. З'їзд пріймає усьвія вступу війну.

Найбільше характерною була промова Кріспієна.

Він боронив автономію кождої партії і стова проти "диктатури" Виконавчого Комітету Інтернаціоналу, проти "наюдних" поглядів німецьким робітникам, які вмють добре читати і розбиратись з питанях.

Кріспієн наєднав попередіно до групи "спартаків", до якої належав і Карл Лібкнехт і з якої повстала згодом Комуністична Партія Німеччини, і ся родія, надає більшої ваги його словам.

Кріспієн не адержав ся від дрібно-міщанського способу думання і заговорив таки про "диктатуру одної партії". Сей закид комуністам вже віддана переспівуючи на всі голоси, та тільки всі забувають ддати, що "вони не протестують проти диктатури одної буржуазної партії". В буржуазних країнах все панує одна партія, бо не зважаючи на ріжніці в назвах, всі вони спільно борять одну політику і однаковий лад — буржуазний. Комуністи бачуть тільки або диктатуру буржуазії, або диктатуру прелетаріату. Одну боронять комуністи, а другу капіталістичні держави. Хто раз прилучив ся до комуністів, той в інтересах єдності і перемоги мується боронити диктатуру прелетаріату. А се значить боронити право робітничий керувати продукцією без жадних хазив в державі, де скасовано всякі доходи. Прелетаріат здійснює диктатуру тільки через комуністів, бо всяка інша партія боронить протилежну диктатуру тобто диктатуру буржуазії.

Кріспієн твердо стоїть в групі диктатури прелетаріату, соціальної власти, але не хоче підчинитись централізованій комуністичній партії і скаржить ся, що ся партія хоче здійснити лише свою власну диктатуру. Він надає своїм аргументам досить нікчемний зміст і виявив своє небажанє збэгнати суть прелетарської революції.

Дальше він говорив проти злучки з комуністичною партією.

Дальше він говорив проти злучки з комуністичною партією, бо він стоїть проти поділу землі, а тільки за поєну соціалізацію великих маєтків.

Се те саме, що раз-у-раз говорили с-р. та українські с-д., які колись самі твердо стояли на тому, що з поділом землі треба почекаати, бо потім краще буде всю землю в цілости націоналізувати. В дійсності комуністи так само проти поділу, але бачують і такі улови, що краще поділяти землю, ніж зробити комуністичну обробку.

Взагалі в аргументах Кріспієна було багато того духа, що пробіває укр. партію с-р. та українських Незалежників (тепер У. К. П.).

Резолюції.

В справі Інтернаціоналу було подано на зїзд всего дві резолюції; одна від більшости за III Інтернаціоналом, а друга від меншости проти устєвів вироблєних на Другому Комуністичному Конгресі. Ми наведемо тут обидві резолюції, бо вони найкраще змалюють нам суть справи.

1. резолюція ліві більшости звучить:

"Зїзд уважає необхідним обєднанє всіх комуністичних сил всіх країв в один Інтернаціонал. Організованому світовому капіталови треба рішучо протиставити обєднані сили прелетаріату.

"Зїзд уважає III Інтернаціонал як світову організацію революційного прелетаріату і ухвалє негаійно прилучити ся до Комуністичного Інтернаціоналу, бо партія поділяє всі його основи й тези.

В інтересах необхідної єдності і діяльности Інтернаціоналу зїзд заявляє, що про комуністичну незалежність партії в новому Інтернаціоналі не може бути й мови. Кожда партія, яка прилучуєт ся до Інтернаціоналу, мується притувати частіною своєї незалежності і цілковито вступити в міжнародну боеву організацію для змінення як власної так і міжнародної спроби до боротьби. Зїзд пріймає усьвія вступу війну.

Польща краєм анальабетів.

Варшавська газета "Robotnik" помістила статю посла Чапінського, в якій автор в цифрах представляє застрьачаний анальабетизм у польській столиці. В Варшаві 40.000 дітей не може найти доступу до шкіль. Далі пише: "Польща є краєм анальабетів. Після статистичних обчислень 50% польського народу становлять анальабети, тоді коли в Швейцарії є 0,03%, в Німеччині 0,04%, в Данії 2%, в Швеції 2% анальабетів. Можемо хіба потішити ся тим, що в Румунії анальабетів є 88%, в Португалії 78%, а в європейській Росії 61% (за царського правління, Зам. ред.). В королівстві є ще гірший стан. На пр. радомська губернія має анальабетів 70%, кельська 70%, любелська 69%, каліська 62%, лодзьська 61%, селєська 60%, пйотковська 58%, пловська 53%, сувальська 52%, а варшавська 49%. В західній Галичній Хшанів має 21%, Новий Тарг 26%, Тарнів 26%, Лїманова 30%, Живець 33%". Посол Чапінський запричмує, що Польща видає до того 8 мільярдів марок місячно на війну.